

KáZsé

Az SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna **EGÉSZ**ségügyi és
KÖNNYŰipari Tagintézményének lapja

II. évfolyam, 1. szám
2012. november

Ezt írtuk a Délmagyarba

„Ruhások” nyara

A tanév vége nem minden tanulónak jelenti a nyaralás kezletét. A szakképzésben részt vevő diákoknak sokszor ez a nyári munka kezletete egyben. Az SZS ZKS Z Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézményének ruhaipari technikus, illetve divat- és stílus-tervező képzésére járó diákjai minden évben összefüggő nyári termelési gyakorlatot teljesítenek.

A gyakorlat külső helyszínen, cégeknél, vállalatoknál zajlik. A legtöbb „kossuthos” könnyűipari képzésre járó diák a Szegedi Fonalfeldolgozó Zrt-nél töltötte a gyakorlatot, de voltak gyakornokok a Bolero Kft-nél és a hódmezővásárhelyi März Fashion Kft-nél is. Megismerték a gyárak felépítését, ami nagyon hasznos, hiszen a szakmai képzés megszerzése után így egy olyan közegbe kerülnek, ami már ismerős, ahol kiismerik magukat.

A fenti három helyen az is segítséget jelent, hogy a dolgozók között vannak már volt „kossuthosok” is. Ha van üres álláshely, ezek a cégek rendszeresen várják az új dolgozókat, és különösen szívesen fogadják a mi diákjainkat, akiket már gyakorlatokról ismernek. A tavalyi kilenc végzett „textiles” közül például hatan dolgoznak a März-ben, egy diák a SZEFO-ban helyezkedett el, így a nyári gyakorlat során alkalmuk van „patronálni” utódaikat.

Az összefüggő nyári gyakorlat letelte után a SZEFO-nál és a vásárhelyi cégnél arra is van lehetőség, hogy a nyár hátralévő részében diákmunkásként dolgozzanak. Ilyen szempontból szerencsés helyzetben vannak, mert van lehetőségük a pluszmunkára, tapasztalat- és gyakorlatszerzésre, amit időnként még a tanév közben is folytathatnak, ha van rá idejük és lehetőségük. A diákmunka-közvetítők nem mindig közvetítik ki ezeket a munkákat ismeretség nélkül, így nagyon értékes lehetőség, hogy bejuthatnak ezekre a gyakorlati helyekre.

A divat- és stílus-tervező diákoknak a nyári gyakorlattal párhuzamosan nagy kihívást jelentett a Szőregi Rózsafesztiválon való részvétel. Ennek keretében a művelődési ház területén kiállítást is rendeztek, amelyet augusztus végéig lehetett megtekinteni. A kiállítás témája természetesen a rózsza volt. Különböző rózsás terveket készítettek, amelyek a ruházaton is megjeleníthetők.

Ezen kívül néhány vállalkozó divat- és stílus-tervező tanuló divatbemutatóval is szerepelt a fesztiválon. A ruházat terveit különböző stílusirányzatoknak és divatkorszakoknak megfelelően készítették, a rózsák jegyében. A divatbemutatón szereplő ruhákkal a felvonuláson is nagy sikert arattak.

A fentieket a tanulók lehetőségként élték meg, és nem úgy, hogy nem volt idejük nyaralni. A fennmaradó időben azért ellátogattak ők is fesztiválokra, rendezvényekre. Sőt, abból a pénzből, amit a gyakorlaton kaptak, esetleg finanszírozhattak egy-egy SZIN belépőt vagy párnapos kirándulást. Nem sok pénzről van szó, csupán a minimálbér egy részét kapták kézhez, de azért ez is egy kis zsebpénz, amiből a nyár hátralévő részében jól érezhették magukat.

Szántó Ramóna és Kiss Kata beszámolója

Tartalom

Ezt írtuk a Délmagyarba - Ruhások nyara	2. oldal
Ezt írtuk... - Elsősegélynyújtó verseny.....	3. oldal
Ezt írtuk... - Műzsám az Öreg Hölgy.....	3. oldal
A bukásról	4. oldal
A kázsés vissza köszön.....	5. oldal
Summer breeze open air 2012	6. oldal
Érintések - könyvbemutatóról.....	7. oldal
Továbbtanulási börze 2012.....	8. oldal
Irodalmi sarok.....	9. oldal
A golyaavatóra készült művek.....	10. oldal
Maszk - folytatásos regény 6. rész.....	11. oldal
Gólyatábor.....	12. oldal
Gólyaavató	13. oldal
Csodaverzum, Helyesírási verseny.....	15. oldal
Csodaverzum, Nyári élet a Facebook-on	16. oldal
Interjú Egervölgyi Lilla tanámővel.....	17. oldal
Színes - '56-os megemlékezés és kiállítás	18. oldal
Gratulálunk!.....	19. oldal
Aranycöpek.....	19. oldal
Programok, hirdetések.....	20. oldal

Beszámoló a 41. Országos Elsősegélynyújtó Versenyről

2012. március elején létrejött egy ötfős, lelkes csapat iskolánk, a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézményének 13. Egészségügyi osztályában, melynek tagjai felnőtt kategóriában beneveztek a Vöröskereszt által meghirdetett, felmenő rendszerű Elsősegélynyújtó Versenyre. A csapat tagjai *Butyka Szilvia, Hevesi Anita, Lovász Erika, Molnár Anita és Papp Sarolta* voltak.

A városi versenyre 2012. április 12-én került sor a Vöröskereszt szegedi bázisiskolájában, az Arany János Általános Iskolában, ahol sikeresen teljesítettük a vöröskeresztes, illetve szituációs feladatokat. A csapat kiválóan szerepelt, így a zsűri érdemesnek talált bennünket a megyei fordulón való részvételre.

A Kurca partján, Szentesen, április 19-én megrendezett versenyen is sikerült magas szinten ellátni a sérülteket, ezáltal a versenybírók felnőtt kategóriában a legjobb csapatnak ítélték bennünket. Az I. helyezés adott jogot arra, hogy iskolánkat, illetve Csongrád megyét képviselhesük az országos versenyen.

A Szegeden megrendezett verseny első napján került sor a regisztrációra, illetve a Belvárosi Moziban megtartott ünnepélyes megnyitóra.

Másnap, szeptember 8-án, az Elsősegélynyújtás Világnapján 9 órakor a Móra Ferenc Múzeum elől indultak az ország elsősegélynyújtásban legjobb általános iskolás, középiskolás és felnőtt csapatai az első állomáshelyekre. Mi is nagy izgalommal vágtunk neki a versenynek.

A verseny egy húszállomásos körpályán zajlott Szeged belvárosában, illetve a Tisza-parton. Összesen hat kárhely volt, a többi helyen Vöröskeresztes és elsősegélynyújtási ismereteket számon kérő tesztet töltöttünk ki, illetve a pihenőállomásokon játékos feladatok vártak ránk. Az ellátásra váró, élethűen sminkelt sérültek között volt eszméletlen sérült, súlyosan vérző, fulladó, áramütést szenvedett, sőt azonnali újraélesztésre szoruló csecsemő és felnőtt is. Nagy meglepetésünkre a Port Royal Étterem közepén hirtelen összeesett a pincér, természetesen őt is elláttuk – persze ez is megrendezett szituáció volt.

Nem sikerült minden helyzetet hibátlanul megoldanunk, de így is szépen szerepeltünk. Komoly versengésben az ország 8. legjobb elsősegélynyújtó csapatának bizonyultunk felnőtt kategóriában.

A csapat valamennyi tagja nevében mondhatom, hogy hatalmas, életre szóló élményt és persze tudást szereztünk! Köszönjük a felkészítést Rózsa Klára tanárnőnek és Bálint Zoltán mentőtisztnak!

Papp Sarolta

Műzsám az Öreg hölgy

Az SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye a hagyományokhoz híven minden ősszel divatrajz-készítői pályázatot hirdet különböző korcsoportoknak. A pályázatban több iskola diákjai részt vesznek.

Az utolsó tervezői pályázat egyik nyerteseként írom le tapasztalataimat.

A legutóbbi pályázati kiírásban Csongrád megyei épületekből kellett divatrajzokat vagy mintatervezést készíteni, melyek kiállításra kerültek az intézményben. A rajzokon a Szent István téri Víztorony mellett megjelent a REÖK palota, a Tisza szálló, a régi tűzoltólakatánya, és még sok szép épület.

A rajzok kiállítására és az eredményhirdetésre az iskola diáknapján került sor, melyen kiemelkedő eredményt értem el. Erről csak e-mailben értesültem, mivel a Leonardo Mobilitás Projekt keretében egyhónapos szakmai gyakorlaton vehettem részt Finnországban.

Hazaérkezésem után tanáraim közbenjárásának köszönhetően felkérést kaptam a Szegedi Vízműtől, hogy az „Öreg hölgy” által inspirált pólóterveimet kiállíthassák a Víz világnapján a Szent István téri víztoronyban, valamint hogy a tervezett mintát a nevemmel ellátva használhassák reprezentatív ajándéknak szánt pólók mintájaként.

Örültem a felkérésnek, és annak, hogy ilyen minőségű munkát sikerült készítenem. Az is megrösztelő volt, hogy ilyen nevezetes helyen állíthatok ki társaimmal együtt.

A kiállításról sok jó visszajelzést kaptam tanáraitól, rokonaimtól és más emberektől. Szegeden sokan viselik azóta is az általam tervezett pólót.

Az új tanévben „Tűz és víz” címmel ismét kiírásra került a hagyományos divattervezői pályázat, amelyre terveket készítek.

Remélem, hogy az előző évhez hasonlóan jó helyezést tudok elérni, esetleg ismét bemutatkozhatok egy városi méretű kiállításon.

Bürgés László

A BUKÁSRÓL!!!

A következő két írás szerzői érthető okokból nem vállalják a nevüket. Ugyanakkor mindketten úgy érzik, hogy szeretnék megosztani tapasztalataikat egy mindenki számára kényes témával, a bukással kapcsolatban. Mindazok számára, akik szeretnek halogatni, strucc módjára homokba dugni a fejüket, hátha a dolgok maguktól megoldódnak, tanulságosak lehetnek az alábbi sorok.

A bukás számomra ijesztő volt. Nem gondoltam volna, hogy valaha is megbukhatok. A rossz jegyeim ellenére még csak nem is számítottam rá.

Első évem volt a középiskolában. Nem teljesítettem jól, bár eddig se voltam fényes tanuló. Általános iskolában mindig buktam félévkor legalább két tantárgyból, de az év végére sikerült mindent kijavítanom. Úgy gondoltam, ez most sem lesz máshogy. Nem izgultam, nem lepett meg, hogy a félévem nem lett sikeres, gondoltam, majd lesz időm. Már május körül volt, egy tantárgyból ha sikerült javítanom, a másik kettő hanyatlott... aztán jött a nagy bummm.

Május kezdeténél lebetegedtem, de olyan szinten, hogy ha akartam volna, se tudtam volna bemenni a suliba. Ágyhoz voltam kötve, ráadásul az orvosok sem tudták, mi bajom. Gondoltam, hátha tudok majd valamikor bemenni még év végén. De kiírtak az utolsó hónapra.

UTOLSÓ HÓNAPRA!! Akkor terveztem a kémia kijavítását, akkor dőlt volna el a töríjegyem, a „nyaram jövője”. Az osztálytársaim akkor is próbáltak nekem segíteni, meggyőzni a tanárnőt, de semmi haszna nem volt. Év végén pedig kaptam a két hírt. A jó, hogy töriből átmentem a tanár jóindulatával – a rossz pedig, hogy kémiából nem. Hibáztathattam volna a tanárt, próbáltam is, de rá kellett jönnöm, hogy az én hibám volt.

Hogy a nyaram? Az első pár hétben elterveztem az egész tanulást. Naponta átvettem két-három anyagot. Ez egy hétig tartott.

Utána kiestem ebből a rutinból. A barátommal utazgattunk Pestre, Vidámparkba, Dunakanyarba, meg egyéb izgalmas és nyaralós helyekre. A tanulás háttérbe szorult, még csak bele se kukkantottam. Így telt az első és második hónap. A harmadikban észbe kaptam: hopp, a kémia! Elővettem, és elkezdtem betáblázni újra a napokat. De jött a fesztivál. „Jó, majd utána tanulok”. Hát... ebből az lett, hogy a maradék három napban kezdtem el vészesen tanulni.

A pótvizsga napján nagyon féltem, hogy nem fog sikerülni, de bátran, magabiztosan sétáltam be a terembe, az érzelmeimből mit sem mutatva. Előre ültem, nem volt takargatnivalóm. Leültem, vártam a lapot. Kaptam hozzáperiódusos rendszert is, ami igazából nem kellett a feladatokhoz.

NAGYSZERŰ FELADATOK VOLTAK! Innen is köszönöm a tanárnőnek, hogy ilyen könnyű feladatokat tett bele. Nagyon nagy segítség volt. Pont azokat néztem át, amik benne voltak a tesztben. Ha nem lenne ilyen nagylelkű a tanárnő, biztosan a kilencediket kellene most is járnom. Sikerral átjutottam HÁRMASSAL! Az a pillanat, amikor ezt megtudtam, felejthetetlen.

Ha netán te is ilyen helyzetbe kerülnél, azért megsúgom, nem minden tanár ilyen nagylelkű, és nekik is lehetnek pont a vizsga előtt rossz napjaik, szóval ne bízd el magad. Nyugodtan lazásalj a nyáron, de hetente többször is kell időt szakítanod a tanulásra, ha tényleg semmit nem tudsz (mint én sem tudtam).

Szerencsétlenségből szerencsébe, én így jutottam tovább.

Egy Mázlis Tizedik Osztályos

Néhány évvel ezelőtt osztályt kellett ismételnem. Azóta leérettségiztem, és már a szakképzésben vagyok, de azt az évet elveszítettem. Nem árt a fiatalságnak, ha ezt elolvassa, bár engem sem nagyon érdekelt, hogy mit mondd más, csak a saját fejem után mentem. Még mindig nem szeretném, ha tudnák, hogy ezt én írtam, mert elég gáz lenne a mostani osztálytársaim előtt.

Hogy mit éreztem, amikor megbuktam? Szégyent!

Persze a tanárokat hibáztattam. Hiszen nem is lehettem én a hibás (gondoltam ezt akkor). Később beláttam, hogy egyedül az én hibám volt. Végzős évem végére elgondolkodtam azon, hogy a tanárim a legfantasztikusabb tanárok a világon, és eszembe jutott, hogy mennyit kínlódtak velem.

Hányszor hallgatták meg a bajaimat vagy jöttek utánam, hogy „már megint lógtál, és nem tudtad megírni a dolgozatot, holnap is megkereslek, és nem érdekel, milyen órád lesz, megírod”. Mai fejjel belátom: ez mind azért volt, mert nem akartak megbuktatni, és az én hülyeségem miatt még ők jöttek utánam.

Szégyellem magam!

Ez a nap is eljött: lapunk második évfolyamához érkezett, így elmondhatjuk, hogy vannak olyan újságíróink, akik már végeztek, és máshol folytatják tanulmányaikat (büszkén mondhatjuk, hogy van köztük média- és magyar nyelv és irodalom szakos is). Persze ők ugyanolyan nehezen szakadnak el intézményunktől, mint mi tőlük, így olykor írnak még; új rovatunkban az ő „visszaköszönő” leveleiket/cikkeiket olvashatjátok.

Gondoltam, írok egy kis beszámolót az egyetemi élet újságírói oldaláról.

Szerencsére itt is tudom folytatni az írást. Kapcsolatba léptem a Hökkentő című egyetemi lappal, és – bár nem hivatalos gyakornokként vagy szerkesztőként – most ide írok. Eddig két interjúm jelent meg az online felületen, illetve egy cikkem meg fog jelenni a nyomtatott változatban is.

Sokat köszönhetek Mikó Anna tanárnőnek, mert a középiskola utolsó évében tanultam meg mindent az újságírásról, és ezt most kamatoztatni tudom. Remélem, lesznek még sikereim a Hökkentőn kívül is, de most ez is rengeteget jelent nekem.

Herczeg Liliána

Ami a továbbtanulást illeti, mindig határozott elképzeléseim voltak. Ezeket az elképzeléseket nem változtattam meg hetente, nagyon sokáig azt terveztem, hogy a Semmelweis Egyetem Testnevelési és Sporttudományi Karának sportszervező szakán folytatom tanulmányaimat. A harmadik évfolyam közepe táján körvonalazódott számomra, hogy talán mást is választhatnék, valami olyat, amit sokkal szívesebben csinálnék. Ezért döntöttem a magyar szak mellett.

Tudtam, hogy minden egyes pont számítani fog, ezért még nyáron elkezdtem a felkészülést, magyar-, történelem- és angolórákra jártam. Év közben nem volt túl sok időm készülni az érettségire (még órákra se nagyon), ugyanis az OKTV elég sok időt elvett. Persze nagyon szívesen csináltam! Az OKTV eredményemért és az emelt szintű magyar érettségiért megkaptam a maximálisan megszerezhető pluszpontot, vagyis a százat. Ez nagyon sokat jelentett, mivel pluszpontok nélkül szinte már be sem lehet kerülni egy jobb egyetem államilag támogatott szakára.

Az érettségi után már nem idegeskedtem, onnantól kezdve nem rajtam múlt. Ahogy közeledett a ponthatárok hivatalos közzétételének ideje, egyre több helyen lehetett olvasni, hogy a bölcsészettudományi és a gazdaságtudományi karon is jóval magasabbak lesznek a ponthatárok, mint a tavalyi évben. Ez kissé aggasztott, de tudtam, hogy a legrosszabb esetben is felvesznek költségtérítés ellenében.

Végül eljött a július huszonegyediké, amikor a ponthatárok pontban este nyolckor felkerültek a felvi.hu oldalra. Eldöntöttem, hogy nem fogok a gép előtt ülni és számolni a percek vagy másodpercek, nyolc előtt nem sokkal értem csak haza. Az, ahogy megtudtam, hogy felvettek, aranyos történet, mert sokan már előttem tudták. Nyolc után rögtön csörgött a telefonom. Kovács Zoltán tanár úr volt. Ő ekkor már tudta az eredményt, én pedig tőle tudtam meg. Természetesen nagyon örültem a hírnek.

Szeptembertől tehát a Szegedi Tudományegyetem magyar szakán tanulok tovább. Jelenleg rendkívül lelkes vagyok. Sok tervem van. A magyar szak mellé szeretném még felvenni a filozófiát vagy a franciát.

Többen megkérdezték, hogy a magyar szakkal mit szeretnék kezdeni. Elképzelhetőnek tartom, hogy tanítani is fogok, de a céloim, hogy irodalomtörténész legyek. Szeretnék elmélyülni az irodalomtudományban, kiszélesíteni a látókörömet ezen a területen, újabb és újabb ismeretekre szert tenni.

A Szegedi Tudományegyetem mellett pedig 2013 őszétől párhuzamosan szeretnék tanulni a Bhaktivedanta Hittudományi Főiskola teológia szakán. Lehet, hogy soknak tűnik, de számomra az irodalom és a védikus kultúra hobbi is lehetne (persze annál jóval több), ugyanis egyetem nélkül is ezek foglalkoztatnak a legjobban.

Mivel az utóbbi éveim nagyon fárasztóak voltak, nyáron sokat pihentem, kirándultam. Ennek köszönhetően ősszel megújult erővel kezdtem el az egyetemet és a terveim véghezvitelét.

Szenti Dóra

Harmadik „visszaköszönő” újságírónk nem jár egyetemre, hanem jelenleg házi ápolóként dolgozik Németországban. Közben viszont online lapoknál folytatja azt, amit tavaly nálunk elkezdett: az újságírást. A következő oldalon az ő egyik nyári élményéről olvashattok. A cikk a Rockinform című lapban jelent meg.

Summer breeze open air 2012

Dinkelsbühl, Németország

Országunk nem bővelkedik metal-, rock- és industrial fesztiválokban, ezért amikor megláttuk a Summer breeze kínálatát programokat, árakat, nem volt kérdés, hogy ott a helyünk. A fesztiváltól 200 kilométerre rengeteg „SB, breeze” feliratú „metaljárat”-tal, kocsival találkoztunk, ezért már az úton is remek volt a hangulat. Igyekeztünk korán érkezni, hogy a megfelelő szektorban kapjunk szállást. Hát... nem sikerült. De azért mégiscsak kellemesebb volt egy légmentes kocsiban várni a karszalag átvételét, mint sátorral meg táskával a vállunkon, a tűző napon ácsorogva.

Valószínűleg már több ezren lehettek ott, mire megérkeztünk. Mindenhol égtek a grillek, álltak a pavilonok, sült a krumpli, bontották az első söröket. Bármennyi alkoholt, ételt be lehetett vinni, kivéve az üvegeket, ezért aztán a jó magyar tokajit gyorsan átpalackoztuk nestlé aquareles üvegekbe, amiért még csak nem is szóltak. Ezen a napon csak a bérletesek jöhettek be, belépéskor kaptunk egy kis breeze pakkot, amiben füldugó, esőkabát és szemeteszsák volt.

A színpadi fellépés szervezését zseniálisnak tartottam. Sosem kellett várnunk egy percet sem a következő koncertig. A két nagyszínpad közvetlenül egymás mellett állt. Amíg az egyik ment a zúzda, addig a másikon szerelt be a következő zenekar. Így mindössze húsz métert kellett sétálni egyik koncerthelyszínről a másikra. Természetesen ennek is lehetett volna hátránya, de ezt is megoldották ügyesen a német pajtások. Koncert közben mobil sörcsapókkal, jégkrémes fiúkkal és cigi áruló lányokkal „látták el” a koncertezőket. Aki pedig mégsem a legnagyobbakra volt kíváncsi, az ellátogathatott a harmadik színpadhoz, ami legalább akkora volt, mint a két utóbbi. Talán a fényekben és a férőhelyek számában maradt alul. Itt kaptak helyet a kisebb külföldi bandák. Már a bónusznapon is játszott elismert zenekar, pl. a német heavy/power metal *Rage*. Számomra a különbséget mégis az adta a hazai fesztiválokkal szemben, hogy a kevésbé ismert zenekarok koncertjein is hatalmas tömeg, pogózás volt.

Ami az ottani időjárásról illeti, még jó, hogy terepjáróban aludtunk, ugyanis első éjjel ránk szakadt az ég. Másnapra minden csupa sár lett, de a jó rocker bakancs nélkül nem indul el, igaz? Ez sem szegte senki kedvét, hiszen estére megint tombolt a nyár.

A fesztiválon mindenki megtalálhatta a hozzá legközelebbi stílusú zenekart. Az industrial szekciót a svéd *Deathstars* képviselte, akik kis hazánkban többször is jártak. Azt hiszem, ez volt életünk egyik legjobb koncertélménye. A kissé teatrális frontember és a beteg kinézetű basseros arc a horror világára emlékeztetett bennünket. Még két órát el tudtam volna belőlük viselni!

A frontlányos zenekarok sem kaptak kevesebb figyelmet, a fiúk is ugyanúgy ugráltak rá, mint mi. Ezt bizonyította a *Within Temptation*, az *Epica* és a *Lacuna Coil*. Teljesen korrekt bulit toltak, ment is a bodysurf rendesen. Mikor harmadjára estek a fejünkre, kicsit elgondolkoztunk, hogy talán máshol kellene állnunk. Mégis a legnagyobb élményre 35 fokban Lacuna Coilon tettünk szert, amikor a szervezők elkezdték locsolni a népet.

Az igazi klasszikusok sem maradtak el, mint a *Paradise Lost*, a *Sepultura* és az *Immortal*. Szégyen, nem szégyen, a *Paradise Lost*-ot eddig csak hallomásból ismertem, de végül nem bírtam levenni a szemem a kivetítőről. A hatalmas tömegetől pedig nem jutottunk a színpad közelébe.

Természetesen a német gárda is képviseltette magát, az *OOMPH!*-fal az élen. Hát... őszintén szólva nem igazán illettek a képbe, de német barátaink láthatóan élvezték. Ezt a koncertet hallottam a leginkább hangosnak, itt éreztem először a füldugó szükségességét.

A fesztivál utolsó estéjén a német rendőrség kisbuszokkal járta végig a kempingszektorokat, és köszönte meg a résztvevőknek a kulturált viselkedést. Felszólítottak bennünket, hogy távozáskor ne felejtjük el kidobni a szemetet, amiért cserébe a fesztiválról kapunk felülnézeti posztert – egész jó üzlet.

A kemping elhagyására nem volt kijelölt időpont, mindenki addig maradt ott, ameddig jólesett. Vasárnap délelőtt még mindenki grillezett, sörözött, zenét hallgatott.

Hazafelé jövet megbeszéltük, hogy valószínűleg életünk egyik legjobb fesztiválján vagyunk túl, és jövőre is biztosan benevezünk egy bérletre.

Kiss Katalin Mária

Bevallom, nagyon furcsán éreztem magam, amikor Mikó Anna tanárnő megkért, hogy készítsek egy interjút, majd fogalmazzam meg a suliójságba. Nem is tudtam készülni a „dologra”, de igazából nem is kellett, nem is lehetett. Murphy törvénye („ami elromolhat, az el is romlik”) rám is igaz volt, mert a cikk írásában közben tönkrement a gépem, és az addigi munkám odaveszett. Nem keseredtem el, újult erővel vágtam bele az írásba.

Október 8-án a Bibliotékában az Érintések című könyv bemutatóján volt lehetőségem beszélgetni Bakos Józseffel, a könyv főszerkesztőjével. Iskolánk számára azért jelentős a könyv, mert egy volt diákunk, Herczeg Liliána, illetve egy tanárunk, Mikó Anna is publikál a kötetben, illetve a kiadó gondozásában Szentí Dóra volt diákunknak várhatóan saját kötete jelenik majd meg.

A babonások vigyázzanak a könyvvel, mert 66 szerző írásait gyűjti csokorba, az ország minden tájáról. A Holnap kiadó pályázatára jelentkező szerzők írásait a kiadó lektora, irodalmi szerkesztője és Bakos József válogatja. Az antológiának témát nem adnak meg, de valahogy mindig egy téma köré csoportosulnak az írások, valami közös mindig van bennük. Az idej antológiának azért is lett Érintések a címe, mert az írások 90%-a párkapcsolatról, férfi és nő kapcsolatáról szól, boldogságról, csalódásokról. Az olvasót lelkileg is megérintik a történetek, hol humorosabb formában, hol komolyabban.

A könyvnek sajátos a felépítése: az elejére a könnyebb, a közepére a nehezebb írások, a végére pedig a hangulatosabb, szívmengetőbb művek kerülnek. A verseket nem különítik el. A főszerkesztő elmondása szerint a fiatalabb korosztályt általában annyira nem érdekli a gyűjtemény, inkább a negyven év feletiek olvassák a könyvet.

Bakos József után Herczeg Liliánával beszélgettem. Ő iskolánk volt tanulója, most a Szegedi Tudományegyetemen, kommunikáció és médiatudomány szakon folytatja tanulmányait. Lili nagyon komolyan veszi az írást, az egyetemi újságban, a Hökkentőben gyakorkodik.

Mint kiderült, ő a legfiatalabb szerző a könyvben. Ebbe az antológiába két verse került be (az egyiket ld. az Irodalmi sarokban).

Lili jó tanácsokkal is ellátott engem mint kezdő kázsés újságírót. Mondott egy érdekes mondatot: be kell tartani a határokat. Jobban belegondolva igaza van. A suliójságban nem szabad bizonyos dolgokról írni, meg kell maradni a pártatlanságnál. Ez az egyetemen pont fordítva van: meg kell jelentetni olyan cikkeket, amik figyelemfelkeltők, vitákat indítanak el, és kitérgetik a gondokat.

A továbbiakban a beszélgetős műsor következett. A műsorban a jelenlévő szerzők műveiből hallhattunk részleteket, majd Forgách Ilona újságíró, színtanoda-vezető egy pár szót váltott az írókkal. A művekből egyes részleteket az általa vezetett Kelemen László Színtanoda hallgatói mondtak el.

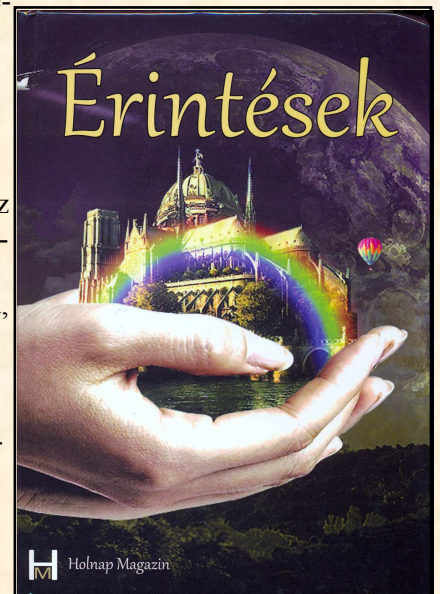
Mikó Anna tanámó művével kezdtek, amelynek részletét Botka Dóra tolmácsolta. Az ezt követő rövid beszélgetésből megtudtuk, hogy tanámónk már gyermekkorában is írt meséket, és még sok másik van a fiókjában, képzeletben, de ebben a rohanó világban nincs arra ideje, hogy mindig leírja, ami megfogalmazódik benne. A meséket a gyerekeinek írta, némelyiket ők ihlették, de ők is csak most szereztek róla tudomást, hogy léteznek ezek a művek.

Még két szegedi szerző, Császi Zsüliet joghallgató és Hajdúné Kovács Margit következett, majd volt diákunk, Herczeg Liliána versét Rácz Tamara mondta el. Lili az interjúban elmondta, hogy újságíró szeretne lenni, a versírást csak hobbiából űzi.

Keresztury Zsuzsánna történetére figyeltünk ezután, aki már tavaly is publikált az antológiában. Mint arról már akkor is beszámoltunk, a művésznő elsősorban üvegfestő, és az ő lánya is iskolánk tanulója volt.

Végül Bakos József főszerkesztővel folyt a beszélgetés, aki novelláit ebben az évben adta ki egy kötetben. Ő főállásban cukrászként dolgozik Székesfehérváron, emellett ír, és vezet az internetes magazint.

Számomra érdekes volt az este, és úgy gondolom, az antológia mindenképpen figyelmet érdemel. Az én újságírói pályafutásom ezzel az írással kezdődik – és ki tudja, mit hoz a jövő. A tavalyi antológia bemutatóján egy mostani szerző, Herczeg Liliána készített interjút Keresztury Zsuzsánnával. Nincs lehetetlen!

Továbbtanulási börze 2012

2012. október 4-én vette kezdetét a szegedi Ifjúsági Házban a továbbtanulási börze. Az immár sokadik alkalommal megrendezett kétnapos rendezvényen Csongrád megye valamennyi középiskolája képviseltette magát, köztük az SZSZKSZ Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye is.

A rendezvény során a nyolcadikos tanulók betekintést nyerhettek az egyes iskolák képzési és követelményrendszerébe, valamint azok mindennapi életébe. Az intézmények célja, hogy képviselőjükkel, propagandájukkal felhívják magukra a látogatók figyelmét, továbbá, hogy a már meglévő diákjaik számát még többre növeljék.

A börze színes programokkal várta az érdeklődőket, melyek közül kiemelkedett a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézményének divatbemutatója, melyen az iskola diákjai saját készítésű, egyedi ruhadarabjaikat mutatták be saját modelljeik segítségével a nagyközönségnek. A produkciót hangos ováció és hatalmas tapsvihár zárta.

Úgy vélem, hogy a rendezvény szervezői kitettek magukért, hiszen két igazán tartalmas, izgalommal és érdekességekkel teli napot biztosítottak a számunkra.

Varga Gabriella

Szerintem nagyon izgalmas volt, mert én nem úgy voltam ott, mint néző, hanem mint modell. Amikor elkezdődött, nagyon izgultam, mert még nem csináltam ilyet, de aztán, amikor már a színpadon voltam, úgy éreztem, mintha régóta csinálnám. A ruhák nagyon tetszettek, ötletesek voltak. Rajtam egy rokokó stílusú ruha volt fekete-fehér színben. A szoknya a földig ért, a felsőnek a nyak-, kar- és csípőrészen csipkék voltak.

Blidár Anett

Nagyon tetszettek a zenék. Igazán pörgős volt, és passzolt a divatbemutatóhoz. A ruhák is szépek és egyediak voltak. Ami nagyon tetszett, az az egyik fehér ruha volt. A másik, ami szintén elnyerte a tetszésem, az a rövidebb ruha volt, amit színes virágok díszítettek. Igazán feltűnő volt és egyedi. Az az egy rossz volt a divatbemutatóban, hogy hamar véget ért.

Móra Dominika

A ruhák fantáziadúsak voltak, nekem az a színes rózsás-celluxos ruha tetszett, nagyon ötletes volt. Szerencsére még Anettet is pont láttuk, bár kicsit furcsa volt rajta ilyen ruhát látni, de azért aranyos volt, és nem tűnt ki a többi modell közül. Összességében szerintem jó volt és figyelemfelkeltő, mert elég sok nézőt odavonzott.

Nagymihály Márta

Mindenkire nagyon szép ruhákat terveztek a tervezők. Én is hasonló szép ruhákat szeretnék varrni. Nagyon jól éreztem magam.

Krisztin-Németh Petra

Irodalmi sarok

Tétova hajnal

Kedves,
ha dobban is a szív, veled dobban –
s ha megáll, a tiédde együtt pihen meg.
Arcod emléke elmémbe lobban,
mint néma hírnöke az áhítózó csendnek.
S hogy mit jelentesz, nem tudhatom,
de gyönyöröd sóvárgó szívemben él,
s a szél jöttödről regél,
hogy vágyam csillapítsd.
És némán ülök a folyóparton,
mint fantom,
bágyadt szívem feléd tárva,
és érted síra fáradt folyót ölelő fűz
– mint szerelmes, mi gondot űz –
jöttödre várva.
És egyszerű szavakkal szeretlek jobban,
és érted szólnak az imák,
hitetlenségemben élő Teremtő Uram,
távol tőlem, más világ.
S ha valaha száz karral szerettél vakon,
s hiszed, hogy újra Feledre találsz,
hát újra öllelek,
hogy a két világban egyre leljek
egy szóke, őszi hajnalon.

Herczeg Liliána

Balassi Bálint: Egy katonaének – Süli Anett illusztrációja

*Janus Pannónius: Búcsú Váradtól
– Dudás Klaudia illusztrációja*

Arcok

Tovább sodor a nép zaja,
hagyom, hogy süppedjek a csendbe,
homályos arcok kúsznak tova a végtelenbe.

Végre megpillantom az arcot
a rendszerető tömegben, nyög egy hellót, és elszürkül,
belép a többiek semmis kerengőjébe.

Ha nem is nézem, érzem, elveszítem,
kifejezéstelen arcom én sem feszítem,
csak menetek tovább a szürkességben.

Meghagyom a reményt, álomban tartom az arcot,
emlékezek rá, ha majd merek folytatni érte harcot,
magam kincseit is elveszítem, nem ismerem.

Reggel troli, ismerősös arcok
fel sem tűnnek, csak egyet keresek.
Rám köszönnek, megijedek, majd elesek.

Beszédük értelmetlen fonál, a kasztókötélen.
Arcok, valami homályos semmi, torzít az elmém grimaszt –
Lógok a kötélén, szédülök. Az arcátlan ság riaszt.

Gombkötő Ildikó

Mai Balassi-strófa

Mese csak egy álom, az élet valóság.
Főszereplők mi vagyunk.
Barbi és hercegnő, mind-mind csak egy álom.
Élettől pofont kapunk.
Rózsaszín a mese, a valóság szürke.
A szerepben mi játszunk.

Katona Boglárka

Mi legyek?

9.a

Minden reggel arra ébredek,
hogy egyszer ápolónő leszek.
Vagy talán vizes **szivacsokkal** dolgozó
alapos, gondos ablakmosó.

Még szép szakma a földmérő is
de akkor kell **gömbtükör** és **szögmérő** is.
Leszek inkább kedves **bőrdíszműves**
kinek a munkája nehéz, de színes.

Mégsem! Én a hős tűzoltó
kinek bajtársa az **alumínium poroltó**.
De ez poros, kormos és sok a kockázatás
arról nem is szólva, hogy drága a **ruhatisztítás**.

Mit gondoltok, milyen a kereskedelem
folyton csak rendelés és **utánrendelés**
Kell a pakoláshoz sok-sok erő
az árak kiírásához toll és **szövegkiemelő**.

Nem, nem, most már biztosan tudom
hogyan amit először mondtam, azt akarom
Mégis csak kedves ápolónő leszek
Hisz minden reggel arra ébredek!

Gólyaeskü

Én (...), kilencedik (...) osztályos tanuló fogadom, hogy
– a tizedikeseknek mindig engedelmeskedem,
– a cipőjüket sáros idő esetén megpucolom,
– útjukból mindig félreállok,
– az éhes tizedikeseket kajával ellátom,
– a folyosói ülőhelyeket mindig átadom nekik,
– felszólításukra bármikor táncra perdülök,
– kérdéseikre szépen válaszolok,
– kézcsókkal köszöntöm őket.
– A tizedikesek táskáját szünetekben cipelem,
– táskájukban ajándék cigarettát helyezek el.
– Ha meglátok egy tizedikest, tíz fekvőtámaszt lenyomok,
– az ajtóban, vécében, büfében őket előreengedem.
Amennyiben ezt az esküt megszegem,
hajamat szégyenemben kopaszra nyírom,
a Diófában minden tizedikesnek fizetek egy Somersby-t,
– nemet változtatva élem le további életemet.

Impresszionizmus

Írta a 9 pont kis bé nem pont verse

27 kicsi kuka kacsa útnak indul már
tengerpartunk a Vértó partja október 18-án.
Rántott bikaboka a zsebünkbe'
Hosszú zoknit húzunk a fejünkbe.
Rotációs kapa a kezünkbe'
Így állunk be a helyünkre.
Herkentyűburgerünkben pirul már a hús,
Tranzakció során lesz a babgulyásunk lédús.

9.c verse

Ha megérkezik Fluor Tomi, indul a show time,
Megkérdezi tőletek, mizu van, oszt jól rázd
a ... - d, melyből trágyaszekér készült.
Vidd be a mosógépet a házba, ami most épült.
Menj Ash-hez, és lopd el a Pikachut,
A többiekkel megkösd össze a bajuszt.
A ház előtt ott áll a fűnyíró, s sepregetni kéne,
a karomra nonfiguratív tetkó kell, de nincs rá pénzem.
Megszentségteleníthetelenségeskedéseitekért,
belém akadt az a fránya drótkerítés.

„Az esküről meg csak annyit, hogy nem fogják betartani. Nem mintha mi betartottuk volna.”

*Részlet Kelemen Szandra tizedikes tanuló
élménybeszámolójából*

Pontosan akkor, amikor Roy megindult a pince felé, a kommandósok elérték hatodik emeletet. Az ajtó előtt gyülekeztek, és körülvették azt. Csak a parancsra vártak, de helyette csak a rendőrök érkeztek.

– Mi legyen? – kérdezte Bill Moser, a kommandósok parancsnoka.

– Megvárjuk Roy nyomozót, ő vezeti az akciót.

A parancsnok megsemmisítően pillantott a rossz hír hozójára, majd újra az ajtóra nézett. Az lassan nyikorogva elkezdett kinyíltni, és teljesen kitárult. A kommandósok és a rendőrök összenéztek, majd Moser parancsnok belépett a lakásba. Nem vette észre, hogy az első lépésével egy hajszálvékony damilt szakított el. A damil a földre esett, és a mocskos lakás konyhájában a mikro digitális órája elkezdett visszaszámolni.

Roy belökte a pinceajtót, és zseblámpájával bevilágít. Egy hosszú, sötét folyosót látott maga előtt, csak a végén volt világosság. Megindult a folyosón, zseblámpájának fényköre a padlóról a plafonra, majd újra a padlóra vándorolt. Nyirkos, dohos szag lengte körül a folyosót, majd egy megvilágított szobához ért.

A falhoz lapult, és bepillantott a szobába. A plafonról csupasz villanykörte lógott egy asztal fölött. Roy hunyorított, hogy lássa, mi van az asztalon. Egy test. Roy szíve hirtelen megdobbant, felismerte Dunn ruháját, bár arcát nem látta. Egy bánatos színházi maszk takarta. Odarohant társához, s a maszk után nyúlt.

Ekkor hatalmas ütést érzett a tarkóján, előreesett, egyenesen Dunn testére. Lerántotta róla a maszkot, és a földre zuhant. Homloka nagyot csattant a pince vizes padlóján, és csillagok százai szöktek a szemébe.

Érezte, hogy egy kéz megragadja, és megkötözi. Orrából vér folyt, látta, amint az a padlóra csöppen. A kezek, amik az előbb megkötözték, most megragadták, majd felrángatták, és egy székbe lökték. Roy szeme előtt elhomályosult a világ, csak egy maszkot látott maga előtt. A padlóra pillantott, ott hevert a bánatos arc. Összeszorította a szemét, és újból felpillantott. A színházi maszk vigyorgó párjával nézett farkasszemet.

A maszk csak nézte őt. Nem mozdult.

– Mit tett vele? – kérdezte Roy, és érezte: minden szó acélszeg a koponyájában. A homlokán lévő sebből a vér lassan csordogált az arcán.

– Csss – csitította a maszk –, várjon egy percet.

Roy érezte, hogy a sebből lüktető fájdalom szétárad a fejében. Lehunyta a szemét, majd újból kinyitotta.

Moser parancsnok lassan körbejárta a mocskos szobát. Megállt a közepén, majd intett társainak, hogy kövessék. Azok beáramlottak, s lassan megtelt velük a szoba. Ketten a kis szobát ellenőrizték, megint ketten a konyhát. Üres. Sehol senki. Moser leengedte a fegyverét, és értetlenül nézett az ajtóban álló rendőrökre. Azok beléptek. A mikro számlálója ekkor a nullára ért.

Hatalmas robbanás rázta meg az Evergreen Street 9-es házat. A teljes hatodik emelet lángba borult. A megmaradt ablakok kitörték, a deszkák bombaként robbantak az utcára. Üvegzapor borította a ház előtt álló rendőrautókat, s a lenn maradt járőröket. Lángoló darabok hulltak szerteszét, némelyik a szomszédos épületek ablakain is bekukucskált. A felsőbb emeletek is kigyulladtak, és csakhamar némelyik szomszédos ház is lángra lobbant.

Az éjszakát nappallá változtatta a robbanás, amely a város rendőrállományát megtizedelte. Rengeteg gyerek, asszony árvult és özvegyült meg abban a másodpercben, amikor a hatodik emelet egyik szobájában lévő bomba felrobbant, és halált lövellt mindenfelé. A tűz gyorsan terjedt. Házzól házra ugrott, mire a tűzoltók kiértek, már négy szomszédos épület állt lángokban.

Az Evergreen Street 9. felső szintjei szinte elvesztek az izzó pokolban. Az épület egyetlen hatalmas lángcsóvaként meredt az égre, úgy emelkedett ki a szomszédos tüzek közül, mint valami fejedelem. A sikátor lakói felpillantottak az égre, majd messzire iszkoltak a fénytől.

Tuff City nyomornegyede lángba borult.

Gólyatábor 2012

Augusztus 30-31-én gólyatábor volt az iskolában. Én is a 9. osztályosok egyike voltam.

Az első nap délelőttjén ismerkedtünk meg az osztállyal. Egész délelőtt játszottunk, sportvetélkedők is voltak, amikor a többi osztály ellen versenyeztünk.

Délután ellátogattunk a Vadasparkba, ahol párban dolgoztunk: az állatokról kellett leírni a fontos tudnivalókat. Nekem a kétpúpú tevéről kellett ismertetőt írni. Nagyon elfáradtam.

A következő napon a Szent István téren lévő víztoronyhoz mentünk, ahol négyfős csoportokra osztottak minket. Két szegedinek kellett lenni a csoportban, mert a feladatok megoldásához ismerni kellett a várost.

Akkor ismertem meg igazán az osztálytársaimat, amikor visszafelé mentünk az iskolába. Amikor odaértünk, még volt egy óra a tanévnyitó ünnepséig. Az osztályfőnök külön tanterembe küldte a fiúkat, így át tudtunk öltözni. Az évnyitón már iskolai ünneplő ruhában, kázsés sállal jelentünk meg, mint a többi évfolyam diákjai, akik akkor jelentek meg először az iskolában.

A tanévnyitó ünnepséget a 9.b osztály rendezte. Sok mindent megtudtunk a tanévvel kapcsolatban, és kihírdették a gólyatábor eredményeit. Az én osztályom, a 9.a második lett.

Szicklási Melinda

Gólyaavató – a várakozás

Az a bizonyos nap, az a bizonyos október 18-a a gólyaavató napja. A gólyák rettegett napja. Egész napos „szívatások”, piszkálódások, szömyű feladatok. Így gondoltam erre a napra, de kellemesen csalódtam.

Tiszai Kata

Egyre kíváncsiabb lettem, hogy korábban kinek milyen feladatai voltak. Valakitől azt hallottam, hogy neki vödörben kellett vinni a tanszereit, vagy gumicsizmában menni az iskolába. Én, őszintén, egyiket se választanám. Szóval gondolatban már én is elkezdtem felkészülni a gólyaavatónkra.

Vásárhelyi Vanda

Kicsit féltünk attól, hogy kínos feladatok várnak ránk, de később összeszedtük az összes erőnket, és bátran kezdtünk neki a megpróbáltatásoknak.

Vörös Krisztián

Az öltözködés

Attól féltem a legjobban, hogy milyen ruhát kell majd felvenni, de szerencsére nem találtak ki nekünk semmi rosszat, minden olyan „kiegészítő”, mint pl. a törölköző, fejkendő stb., viselhető volt.

Selymes Szilvia

Amikor felvettem a törölközőt és a kendőt, az már kezdett egy kicsit ciki lenni.

Tóth Rebeka

Voltak olyanok, akik nagyon viccesen néztek ki. De nem volt baj, hiszen ez az avató része: minél nagyobb bohócot csinálni magadból.

Nagy Katalin

A „felvonulás”

Először irtóztam a gólyanaptól; de végül megnyugodtam, mert rájöttem, hogy nem lesz semmi baj. A programok elég érdekesek voltak.

Egyszer az erdőben kellett feladatokat csinálni, de volt kinosabb része is, amikor a zebrán énekelve kellett végigmenni gólyajelmezben.

Szekeres Alexandra

Gólyák sétáltak az erdőn keresztül. Az emberek fúrásán néztek rájuk, hogy mit keresnek ilyenkor a lakótelep melletti ösvényen. A gólyák kacagásától visszhangzott az erdő. Furcsa ruhákat viseltek. Az autók sorban fékeztek a látványtól, miközben ők továbbhaladtak a zebrán, egyenesen a közeli tóhoz.

Részlet Túrú Éva „bulvár-házifeladatából”

A legfárasztóbb: séta az emlékmű körül

A tóhoz igyekezve a „Sétálunk, sétálunk...” kezdetű mondókát mondogattuk.

A dombra felérve elmondták a feladatunkat. Újra a mondókát kellett mondani, és közben sétálni és guggolni. Mire vége lett, a csapat alig bírta felállni és járni. Viszont a dombról nagy nehezen sikerült lejönni.

Zeisler Szimonetta

A rúzsos feladat

Az utolsó feladat az volt, hogy valakinek be kellett rúzsoznia egy másikat úgy, hogy az egyik szájában volt a rúzs, a másiknak pedig hátra volt kötve a keze, hogy ne bírjon hozzányúlni, segíteni.

Tápai Henrietta

Az egyik kedvenc feladat a villamosmegállóban

A második feladat a villamosmegállóban várt minket.

(Folytatás a(z) 14. oldalon)

Az volt a feladat, hogy három tanuló harminc gólyaavató-jegyet osszon szét három perc alatt. Természetesen erre a feladatra én voltam az első jelentkező az osztályból. Nagyon élveztem, minden járókelőnek adtam. Lehet, hogy valamelyiknek kettőt is adtam, annyira siettem.

Vásárhelyi Vanda

A legidegesítőbb: a vécépapír

Az volt a feladat, hogy vécépapírral kellett betekernem az egyik lányt. Hát idegőrlő egy munka volt, mert állandóan elszakadt a vécépapír, de végül sikerült.

Örülök annak, hogy ügyességi feladatok voltak, és nem „szívatók”.

Nagyon rendesek voltak velünk a tizedikesek. Jó hangulatban telt el a nap, és szép emléket őrzünk róla.

Szarvas Mátvás

A tánc

A mi osztályunk nagyon sokat készült erre a napra a tánccal. Volt olyan nap, amikor nem is egyszer próbáltuk el. De még a kitalálás is jó móka volt, mert azzal is sokat foglalkoztunk, de azt már csak hárman „vállaltuk be”: Orsi, Timi meg én.

Egy jó pár napot csak azon gondolkoztunk, hogy milyen legyen a zenéhez a koreográfiánk. Amikor meglett, a többieknek is megmutattuk, és szerencsére mindenkinék tetszett. Onnantól kezdve majdnem mindennap próbáltunk, hogy minél jobb legyen.

Ahogy elkezdtek a táncot, tapsoltak nekünk, és nagyon jól éreztük magunkat a tánc alatt. Utána táncolt a másik két osztály is, a bések zenéje sajnos akadozott, de azért az a tánc is jó volt.

Micziz Petra

A tánc pontos zásával nem vagyunk elégedettek, de mi mindent megtettünk, hogy nyerjünk, még akkor is, ha ez most nem jött össze. Nagyon sokat készültünk a tánccal meg a gólyaacsórral. Kicsit csalódottak vagyunk, de ez most így sikerült. Az osztály örült a tortának.

Tóth Zita

A kilenc béseket sajnálom a technikai hiba miatt, annyit dolgozott vele Leila, mégsem úgy sikerült, ahogy szerették volna.

Kelemen Szandra

A 9.c osztály kezdett. Nagyon tetszett a táncuk, jól összerakták a koreográfiát. Talán a 9.b tánca tetszett a legjobban, mivel nagyon összetett és humoros jelenetekkel teli koreográfia volt.

Bán Vivien

Vélemények

Én Szandival voltam egy csapatban. Nagyon vártuk már az osztályokat, hogy mikor jönnek, vagyis izgatottak voltunk. Mikor odaért az első osztály, nagyon össze kellett szedni magunkat, hogy el tudjuk mondani érthetően a feladatot. Persze nemcsak én beszéltem, hanem Szandi is. (...) Az egész elsősorban a 10.c, de főleg *Sebők Rita* és *Sebők Nóri* szervezése volt, ők segítettek mindenkinek.

Krisztin-Németh Petra

Szerintem az iskolánkban volt a legjobb gólyaavató, hiszen senki nem azt nézte, hogyan lehetne a legnagyobb szégyenérték az újoncoknak.

Fekete Zsófia

Én nem voltam a gólyaavatón, mert történelmet tanultam. Este felmentem a facebook-ra, és olvastam, hogy több ember is kiírta, hogy milyen jó volt.

Gojdár Dzszenifer

Lényegében nagyon jól érezttem magam a gólyaavatón, nagyon sokat nevtünk. A feladatok és az egész gólyaavató program jól „összekovácsolta” az osztályt.

Vásárhelyi Vanda

Csodaverzum

A szegediek közkedvelt bevásárlóközpontjában, az Árkádban szeptember 10-én megnyílt a Csodaverzum. A látogatók több mint húsz interaktív elemet csodálhattak meg a kiállításon. A mi osztályunk is ellátogatott oda egy rendhagyó fizikaóra keretében. Rengeteg logikai és játékos feladatot láthattunk, és persze ki is próbálhattuk az egyes kísérleteket. Az osztályfőnökünk, Thirring

Gyuláné rendhagyó fizikaóra-ra vitt oda bennünket.

Én azt hittem, hogy a csodák palotájában mesebeli lényekkel, történetekkel ismerkedhetek meg.

De kiderült, hogy fizikai törvényszerűségeken alapuló, érdekes kísérleteket láthattok. A fizikának és a mesének csak annyi köze van egymáshoz, hogy a látott jelenségek szinte hihetetlenek, mesebeliek.

Ami nekem a legjobban tetszett, az két fadarab volt, amelyeket össze kellett illeszteni. Távolról különböző méretűnek tűntek, de amikor összeillesztettük

őket, pontosan ugyanolyanok voltak. Az egyik tanárnő azt mondta, hogy ezt nevezzük optikai csalódásnak.

– Engem idegesített, hogy szemmel teljesen máshogy láttam az egészet!

Volt egy nyolc méter hosszú rugó, amit egy karral lehetett mozgatni, ezáltal hullámmozgásba kezdett, úgy mozgott, mint egy kígyó. Ezzel azt vizsgáltuk, hogy mi történik, ha erővel hatunk egy bizonyos tárgyra.

Egy másik helyen ki kellett rakni egy piramis alakú atomszerkezet különböző golyókból. Elég nehezen jöttünk rá, hogyan kell összeilleszteni a darabokat.

Érdekes volt a félig vízzel teli henger, amiben egy kötéltre rögzített fémgolyó volt. Ha felemeltük a golyót, a vízben sokkal könnyebb volt, mint a levegőben.

Helyesírási verseny

Az idei helyesírási verseny október 24-én, szerdán volt, és elég sokan jelentkeztek rá, többségükben 9-10. osztályosok.

Amikor megnéztem a tesztet, első benyomásom az volt, hogy nehéz, és nem tudok minden feladatot megoldani, de amikor belekezdtem, sorra csináltam meg a példákat.

Számomra a legnehezebb az utolsó feladat volt, amelyben helyesen le kellett írni a különböző földrajzi nevek: országok, városok és intézmények neveit.

Vörös Krisztián

Ezen kívül még volt egy doboz, ami levegőt fúj ki, és ha fölé tettük a labdát, akkor az felrepült. Az egyik kedvencem a gravitációs tölcsér volt. Ha pénzt dobtunk a tölcsérbe, akkor az úgy mozgott körbe-körbe, mint a Föld a

Nap körül. Először nem tudtuk, hogyan is kellene elindítani az érmét, hogy szépen végigguruljon. Többszöri próbálkozás után sikerült ráhelyezni a „keringési pályára”. Jól megfigyeltem, hogy az érme kör alakú pályát rajzol. Ahogy a tölcsér közepéhez közeledett, egyre gyorsabb és gyorsabb lett.

„Ez egy feketelyuk-szerűség volt, ami-be aprópénzt kellett gurítani, az végigment a saját pályáján, míg-nem belesett a lyukba. De hát pénzt nem lehetett visszavenni, mert elnyelte.”

Tetszetek a különböző tükrök, ahol egyszer úgy láttam magam, mintha egy pillanat alatt megnyúltam volna, máskor mintha összementem volna. Meg kell hogy mondjam, jót neveltünk egymáson.

Mindenki szembesülhetett azzal, hogy milyen törpének, illetve égimeszelő nyakiglábnak lenni.

Minden érdekes volt, és remélem, egyszer eljutok a budapesti csodák palotájába, mert nagyon megtetszett.

A kiállítás megalkotóinak természetesen az volt a céljuk, hogy azok is megkedveljék a fizikát, akik eddig nem igazán szerették. Reméljük, sikerrel jártak. Szerintem érdemes volt elmenni!

(Mint a kiállítás után a Délmagyarországból megtudtuk, a kiállítás bevétele több mint 71.000 Ft volt, amelyet a szervezők Tappancs Alapítvány céljaira ajánlottak fel – a szerk.)

*Pesztránszki Fruzsina, Szarvas Mátyás,
Vásárhelyi Vanda, Szekeres Alexandra, Tóth Rebeka,
Tiszai Kata, Zemberi Alexandra*

Nyári élet a Facebook-on

Megfigyeléseim szerint nem mindenki lóg egyfolytában Facebook-on. Három fő részre osztottam a felhasználókat.

1. Aki egész nyáron fönt van és kockul.
2. Aki hetente nézegeti az oldalt.
3. Aki nagy ritkán felmegy egy találkozót lebeszélni, ha nem tudja az illető telefonszámát.

Elképzeléseim szerint a legtöbben a kettes kategóriába tartoznak. Aki az 1-es kategóriában van, az valószínűleg túl lusta mindenhez. A hármas kategóriások pedig nem igazán érnek rá, hogy Facebook-ozzanak.

A kettesek majdnem olyanok, mint a hármasok, végül is, ha úgy vesszük, ők többször járnak föl, hogy like-oljanak, kommenteljenek, beszélgessenek, mert épp nincs semmi tennivalójuk.

Néha a Facebook csak unaloműzésre jó.

Katona Boglárka

A célban sem volt meg a kitűzött cél

A tanárnőnek lételeme a sport

Egervölgyi Lilla tanárnő ötödik helyezést ért el a 27. alkalommal megrendezett Spar Budapest Nemzetközi Maraton és Országos Bajnokságon. Sikeréről, az elért és még elérendő célokról beszélgettünk.

– Meséljen nekem a kezdetekről!

– Kiskoromban kezdtem. Óvodában művészi tornáztam, és elsős voltam, amikor először elkezdtem futni. Akkor rövid távokat, 60-100 métereket futottam. Aztán középiskolában a tanulás miatt szünetelt a futás, de ez idő alatt küzdősportokkal foglalkoztam. A főiskolán kezdtem el falat mászni, ott találtam meg

a páromat is. Ezután megszületett a nagyobbik fiam, ezért abba kellett hagynom a falmászást, nem jutott rá idő. Így kezdtem el újra futni, mert ez fért bele legjobban az időmbe. Harmincévesen futottam az első maratont. Mindig kellett, hogy legyen az életemben valami sport vagy fizikai aktivitás, mert anélkül nem érzem jól magam. Mondhatjuk, hogy lételemem a sport.

– Hogyan készült fel a maratonra?

– Öt edzésem volt egy héten. Hosszú távra edzettem, minden napra be voltak osztva különböző távok, amiket lefutottam, és megpróbáltam felállítani egy olyan egyenletes tempót, amivel jól le tudom futni a maratont.

– Edzővel készült, vagy egyedül?

– Kaptam külső segítséget és edzéstervet, de edző nélkül készültem fel a maratonra. Szeptember végén leigazoltam a Szegedi Vasutas Sport Egyesülethez, de ez már a felkészülésem végén volt, és tőlük nem kaptam segítséget ehhez a maratonhoz.

– Mit érzett, amikor eljött a verseny napja?

– Pénteken felmentem Pestre a tantestülettel, mert tanári kirándulásunk volt. Szombaton pihentem, relaxáltam. Anyukám is feljött utánam Pestre, és ő segített a lazításban. Vasárnap reggel fél tízkor volt a rajt, egy órával előtte kimentünk, és felvettem a rajtszámomat. Ezután egy kis bemelegítés következett. Biztos voltam magamban, felkészültnek éreztem magam, és magabiztosan álltam rajthoz. Azon aggódtam egy kicsit, hogy ne „fussam el” az elején.

– Futás közben mit evett vagy ivott, ami hozzásegítette ahhoz, hogy lefussa a maratont?

– Mivel egy meglehetősen hosszú távról beszélünk, muszáj pótolni azokat az anyagokat, amiket a szervezet ilyenkor elhasznál. A legfontosabb a folyadék és a szénhidrát pótlása. Három fokgrémestubus-szerűségben vittem különböző szénhidrátpótló géleket. Ezek elég rossz ízűek, viszont használnak. Tizenöt, huszonöt és harmincöt kilométeren kellett megennem őket. A vizet a frissítő állomásokon vettem fel, és futás közben ittam meg.

– Volt-e olyan szakasz, ami lassabb volt a többinél?

– Igen, a harminchetedik kilométernél volt egy szakasz, amit elég nehéz volt végigvinni fejben is és testileg is.

– Mit érzett, amikor megtudta, hogy ötödik lett?

– Az volt a célom, hogy az első ötben benne legyek. A negyvenedik kilométernél értem be az előttem futót, két kilométerrel a vége előtt. Nagyon örültem, hogy ötödik lettem, de az igazi álmom az volt, hogy három óra alatt lefussam a maratont. Ezzel szemben három óra három perc és kilenc másodperccel értem célba. Elégedett vagyok, de a célom még mindig az, hogy három óra alatt lefussam, és a jövőben erre fogok törekedni.

– Hogyan viszonyul a családja ehhez a sporthoz?

– A két kisfiamnak ez már természetes, mert megszokták, hogy futva megyünk az oviba, vagy futunk a terepen egyet, szóval ők ebben nevelkednek. Sportos család vagyunk, a párom sziklamászást oktat, nekünk a futás és a mászás az életünk része. Apukám és anyukám is nagy szurkolóim, ki szoktak jönni a versenyekre, és mindenben támogatnak.

– Mi a terve a jövőre nézve?

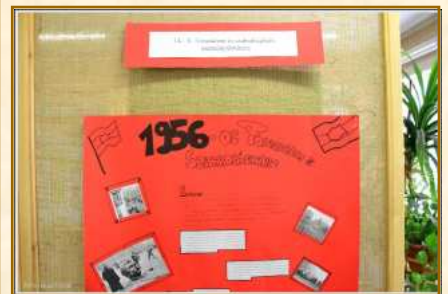
– November 18-án Siófokon fogok futni egy félmaratont, ahol egyéni rekordot szeretnék megdönteni, és ha minden jól megy, akkor tavasszal még egy maratont futok. De még nincs meg az éves program a versenyekről, az egyesülettel még nem beszéltük meg az éves tervet.

Szarvas Mátvás

Színes – ami megüti a fület, amin a szem megakad...

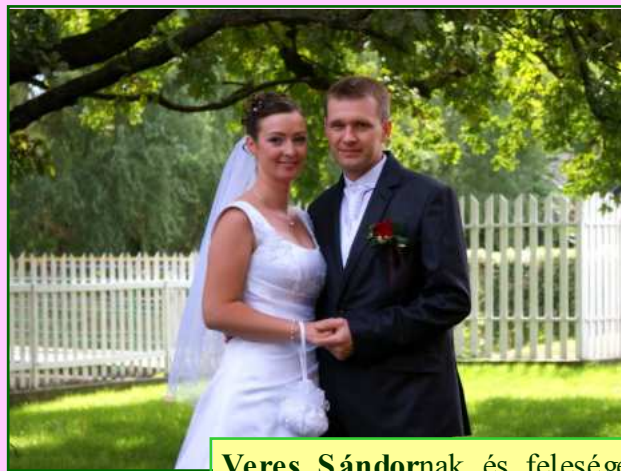
Iskolánkban október 19-én került sor **október 23-a** megünneplésére. Az ünnepély rendezését Dr. Szatmáryné Mészáros Ibolya és a 10.a osztály vállalta. A műsor mellett, melyen az egész osztály szerepelt, plakátkiállítást is rendeztek. Az osztályok különböző témákat kaptak, így a teljes iskola részvételével valósult meg a tárlat. Ezúttal ezen akadt meg a szemünk, a plakátok egy részét közöljük.

Gratulálunk!

Molnár János tanár úrnak és feleségének, **Angélának**, akik 2012. augusztus 4-én házasodtak össze Szegeden.

Veres Sándornak és feleségének, **Szikszai Mónikának**, akik Mezőkovácsházán esküdtek meg 2012. szeptember 22-én.

Aranyköpések

„Ilyen volt tehát Mátyás udvara, mely szép volt, de csak azután lett igazán szép, miután feleségül vette Beatrixot.”

„Megkérdeztem, hol vagyok, erre ő hosszanti nevetésbe kezdett.”

„Annyira labilis a kapcsolatuk, hogy még a téli szél is megjelenik.”

„Beleszeretett Lédába, aki egy művelt nő volt, de szerelmi háromszögben élt.”

„Egy bálféle helyen játszódik az egész, ahol hangos zene szól, boldog párok és fiatal lányok néznek egy kitűnő párra, rossz értelemben.”

„Babits a Dante-fordításáért Oscar-díjat kapott.”

„Ady korábban szerzett betegsége (vérbaj) szanatóriumi kezelésekre járt.”

„Hangképző szervek azok, amelyek a beszéd közben jönnek létre.”

„Az orrhangok olyan hangok, amelyeket a fogak közt használunk.”

„A pergőhang kiejtésekor a garat és a nyelv pörögni kezd.”

„A király kért egy jóslatot, amiben megjósolták neki, hogy a fia meg fogja ölni, ezért átszúratta a lábát, és kiharja az Olümposzra.”

„– Mit csináltál az alannyal és az állítmánnyal?
– Közös nevezőre hoztam.”

„– Móricka átül ide.
– Végre őt ülteti át a tanárnő, amúgy már mindenki átült Móricka miatt
– Hát a gyökeret kell átültetni...”

„– Gyerekek, mit jelent az, hogy interakció?
– Hát azt, amit olcsóbban adnak!”

„Katona József 1492-ben született.”

„Jónás vett is egy jegyet a hajóra.”

Mikó Anna gyűjtése

Varga Gabriella gyűjtése

Ismeretlen

Fejes Edit és Gera Csilla gyűjtése

Ne feledd!

November 10-e, szombat **munkanap**, tanítás lesz!

November 12-ig **papír- és flakongyűjtést** rendezett az iskola. Még van lehetőség a gyűjtésre. A papírt és a flakonokat a tornaöltözőnél gyűjtjük.

A DÖK munkaterve szerint a tavalyi évhez hasonlóan ebben a tanévben is megyünk a **Vadas parkba** „takarítgatni”, leveleket szedni. Ezúttal november 14-ére várunk minden osztályból három főt. Gyülekező 14.00-kor a Vadaspark főbejáratánál! A takarítás szervezője: *Bori Zoltán* tanár úr.

Mint a 17. oldalon közölt interjúból megtudtuk, november 18-án *Egervölgyi Lilla* tanárnő **félmaraton** fut Siófokon. Senki se felejtse el drukkolni! :-)

November 21-én, szerdán 10 órától **nyílt napot** tartunk a **szakképzésre** jelentkezőknek. A rendezvény felelősei: *Márkusné Csikos Ildikó*, *Dr. Majsáné Iván Gizella* és *Németh Zoltánné*.

November 22-én, csütörtökön **nyílt napot** tartunk a **8. osztályosok** számára. Az esemény felelősei: *Szabóné Diós Edit* és *Dr. Veszelinov Ágnes*.

November 27-én, kedden **városi országismereti vetélkedő** lesz, amely idegen nyelven folyik majd. A vetélkedő felelősei: *Pásti Urbán Leona*, *Zanin Csaba* és *Bodorné Pataki Beáta*.

November 28-án, 15 órakor lesz az **AIDS-vetélkedő**. Rendezik: *Börcsök Borbála*, *Németh Zoltánné*, *Rózsa Klára* és *Barta Zoltánné*.

December 1-je, szombat **munkanap**, tanítási nap lesz. Várhatóan hétfői óra-
rend szerint kell iskolába jönni.

Az osztályok decemberben tartanak **mi-
kulásnapi és karácsonyi műsorokat**.

December 5-én, szerdán is **nyílt nap** lesz **8. osztályosoknak** *Dr. Veszelinov Ágnes* és *Szabóné Diós Edit* szervezésében.

December 13-án, 14 órakor **idegen nyelvi szépírási verseny** lesz. Felelősei: *Bodorné Pataki Beáta*, *Mihálykó Andrea*, *Jágerné Majoros Éva*.

December 15-e, szombat munkanap, mégsem lesz tanítás. Iskolánkban ez **tanítás nélküli munkanap**.

Az iskolai **karácsonyi ünnepség december 21-én** lesz. Felelősei: *Bori Zoltán*, *Bodorné Pataki Beáta*, *Tóthné Bertalan Éva* és a 10.c osztály.

December 24-25-26 pihenőnap, karácsony. A **téli szünet december 27-től január 2-ig** tart.

A **KÁZSÉ (Egész Könnyű)** lap **munkatársakat keres**. Jelentkezni Mikó Annánál lehet. Várunk, ha jó az íráskészséged és/vagy (!!!) szervezőkészséged, kíváncsi vagy, nyüzsgögni szeretnél, szívesen készítesz fotókat, rajzokat, vagy csak vannak ötleteid. Keresd Mikó Anna tanárnőt, illetve várunk az időközönként plakáton hirdetett szerkesztőségi üléseken.

A **KÁZSÉ (Egész Könnyű)** lapot **kiadta**: a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Hutvágner Rea, Katona Boglárka, Szarvas Mátyas.

A fotókat készítették: Délmagyarország, Kiss Katalin Mária, Marton József, Molnár Boglárka, Varga Gabriella, illetve tanárainktól, diákjainktól kaptuk azokat.

Illusztráció: Dudás Klaudia (Irodalmi sarok), Fekete Zsófia (Irodalmi sarok), Süli Anett (Irodalmi sarok).

A lapban megjelenteket írták: Bán Vivien, Blidár Anett, Bürgés László, Fekete Zsófia, Gojdár Dzszenifer, Gombkötő Ildikó, Herczeg Liliána, Hutvágner Rea, Katona Boglárka, Kelemen Szandra, Kiss Kata, Kiss Katalin Mária, Krisztin-Németh Petra, Micziz Petra, Móra Dominika, Nagy Katalin, Nagymihály Márta, Papp Sarolta, Pesztránszki Fruzsina, Selymes Szilvia, Soczó László, Szántó Ramóna, Szarvas Mátyas, Szekeres Alexandra, Szent Dóra, Sziklasi Melinda, Varga Gabriella, Tápai Henrietta, Tiszai Kata, Tóth Rebeka, Tóth Zita, Túrú Éva, Vásárhelyi Vanda, Vörös Krisztián, Zeisler Szimonetta, Zsemberi Alexandra

A **felhívásokat, aranyköpéseket, kedvcsinálókat** köszönjük tanárainknak, volt diákjainknak és a DÖK-nek!

Szeged, 2012. november